

Οδύνηνη Βιβλιοθήκη
Varna

ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ

ΕΒΔΟΜΗΡΗ ΕΤΗΣΙΑ ΒΡΟΜΙΛΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού φρ. 6
Εξωτερικού φρ. 7

Τὰ πρὸς δημοσίευσιν
ἔγγραφα δὲν ἐπι-
στρέφονται.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Ἡ ἔλη 8 σελ. 25 φρ.
Ἡ ζήτεια . . 15 "
Ἡ γραμμή . . 0.25 "

Μελέται ἐπιστημονικαί, κοινωνικαί καὶ διδασκαλικαί, σύμφωνα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ Ἡμεροδίου, καταχωρίζονται.

ἩΘΙΚΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἡ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΚΛΑΔΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΥΠΟ
Δ. Χ' ΔΑΝΙΗΛ

Διεύθυνσις: *Revue grecque «Πανδαισία»* VARNA (Bulgarie).

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΖΑΡΟΚΩΣΤΑΣ

καὶ
ΕΙΡΗΝΗ Π. ΚΟΚΚΙΝΟΥ

ἩΡΡΑΒΩΝΙΣΘΗΣΑΝ

Ἐν Βάρνη

Ἐν Λεωνιδίω

23 Αὐγούστου 1898

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ παιδεία ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς ἐκπαιδευτηρίοις τῶν Ἀθηνῶν. — Μετὰ ἀρχαιολογικὴ περὶορία ἐκ Σούμλας εἰς Γκεβελίν. — Ἡ νευρασθένεια καὶ ἡ θεραπεία τῆς. — Ἀνάλυσις τοῦ Α' καὶ Β' βιβλίου ἡ Ἀποκωλύτου Παραδείσου τοῦ Μιλτωνος. — Ὁ Καννιβαλισμὸς (ἄνθρωποφαγία). — Ποικίλα. — Ἀγγελιαί. — Ἀλληλογραφία

Ἡ ΠΑΙΔΕΙΑ

ΕΝ ΤΟΙΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΕΙ ἔνθα τὸ Κράτος διατηρεῖ δημοσίαι διδασκῆρια πρὸς ἐκπαίδευσιν τῆς νεολαίας αὐστηρῶς ἐπιτηρούμενα καὶ καρποφόρως λειτουργοῦντα, εἶνε ἐπόμενον ὅτι πρὸς ταῦτα

θέλουσιν ἀμιλλᾶσθαι καὶ τὰ ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίᾳ ἰδρύματα, ὡς ἐπίκουρα τρόπον τινὰ τῶν δημοσίων. Ὅπου ὅμως συμβαίνει τὸ ἐναντίον καὶ τὰ δημόσια δὲν ἐπιτηροῦνται αὐστηρῶς, οὐδ' ἡ καρποφορία αὐτῶν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ νόμου καὶ τῆς ἐποχῆς, ὑπολείπονται δὲ σφόδρα τῆς ἠθικῆς μορφώσεως, ἐκεῖ κατ' ἀνάγκην καὶ τὰ ἰδιωτικὰ θέλουσιν εἶναι πολλῶν χείρω καὶ μᾶλλον ἐπιβλαβῆ, ἀντὶ τῆς ὅσιν ὠ-

φέλιμα καὶ ἐπίκουρα τῶν δημοσίων.
Ἀκριβῶς τὸ τελευταῖον συμβαίνει καθόσον, χωλινοῦσης τῆς παιδείας πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος τὸ μὲν δι' ἑλλειψιν σπουδαίων καὶ ἀληθῶς μεμορφωμένων διδασκόντων, τὸ δὲ διὰ τὴν ἐν πᾶσιν ἐπέμβασιν τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς αἰσχροῦς συνιλλαγῆς, καθ' ἣν ὁ ἀτοχῆς διδάσκων ἐξήρηται ἐκ τῆς αὐθαιρέτου θελήσεως τοῦ τυχάντος βουλευτοῦ οὐτινος ἡ ἐλαχίστη παράκλησις ἰσοδυναμεῖ αὐστηροτάτῃ διαταγῇ, καὶ ἐὰν μὴ ἐκτελεσθῇ αὕτη, ἡ κεφαλὴ τοῦ εἰλωτος τοῦτου διδάσκοντος ζητεῖται ἐπὶ πίνακι, καὶ τέλος διὰ τὴν καταστρατήγησιν τῶν νόμων, ὑπ' αὐτῶν ἐλείνων τῶν λειτουργῶν τῆς παιδείας τῶν ἐμοσάντων ὑπακοῆν εἰς αὐτοῦς, εἶνε φυσικὸν καὶ τὰ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια νὰ μὴ καθυστερῶσι τῶν δημοσίων ἐν τε τῇ προσδοκίᾳ καὶ τῇ ἠθικῇ. Ἐκ τούτων μάλιστα καὶ ἀργήσαν κατὰ τρόπον ἐμπνέοντα φόβον μεγίστου καὶ πραγματικοῦ ὀλέθρου.

Ὡς κατήτησαν τὰ πράγματα οἱ κύριοι διευθύνται καὶ διευθύντρια ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτηρίων καὶ παρθεναγωγείων ἰδρύοντες τοιαῦτα, ἕνα καὶ μόνον προτίθενται σκοπὸν ἐν τοῖς πομπώδεσιν αὐτῶν προγράμμασι καὶ ταῖς πανηγυρικαῖς ἐπαγγελιαῖς, πῶς νὰ χρηματισωvται ἐκ τοῦτου ἐγχειρήματος τάχιον. Διὰ τοῦτο τίθεσιν εἰς ἐνέργειαν πάντα τὰ μέσα πρὸ περισυλλογῆν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Ἡ δὲ ἐλογοῦ τῶ προσωπικοῦ τῶν διδασκόντων δὲν εἶνε κατὰ ποιὸν, ἀλλὰ κατὰ ἀριθμὸν τῶν μαθητῶν, οὐς ἕκαστος ἡ ἐκάστη διδάσκαλος ἤθελε κατορθώσῃ νὰ προσελκύσῃ καὶ ἐγγράψῃ ὑπὲρ τοῦ ἐκπαιδευτηρίου. Καθ' ἅρ' ἄρα Συναλλαγή. Κατ' αὐτὰς, ἐπὶ παραδείγματι, ἐδημοσιεύθη διὰ τῶν ἐφημερίδων ἀγγελία ὅτι ζητεῖται διδασκάλισσα διὰ συσταθῆσθαι ἐπόμενον παρθεναγωγεῖον. Ἀμα τῇ δημοσιεύσει τῆς ἀγ-

γελίας ταύτης ἔδραμον κατὰ πλειάδας διδασκάλισσαι, ζητούσα ἐκάστη ὑπὲρ ἑαυτῆς τὴν ἔγκρισιν. Πλὴν ἡ διευθύντρια λέγει μὲν ἐκάστη τούτων «Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὄλαι εἴσθε ἱκαναὶ καὶ καλαὶ ἐγὼ ὅμως μόνον ἐκείνην θέλω προτιμῆσαι ἣτις ἤθελε μοὶ προμηθεύσει περισσοτέρας μαθητριάς!» Τοῦτο ἀκούσασαι αἱ ἀτυχεῖς ἔσπευσαν νὰ θυροκρούωσι τὰς οἰκίας γειτόνων, παραγειτόνων, φίλων καὶ γνωρίμων, δίκην πολιτικῶν ψηφοθηρῶν, ὅπως πείσωσι τοὺς γονεῖς νὰ ἐγγράψωσι τὰ κορψιά των ἐν τῷ νέῳ παρθενιαγωγείῳ, τῷ ὑπισχυομένῳ ν' ἀναδείξῃ θαυμασίας μαθητριάς. Ἡ ἀγγελία ἐξακολουθεῖ δημοσιευομένη, καὶ ἡ συρροὴ τῶν διδασκαλιστῶν ὁσημέραι αὐξάνει.

Ἐπὶ τοῦ πραγματικοῦ τούτου γεγονότος σκεπτόμενοι συνάγομεν τὸ ἐξῆς συμπέρασμα. Ὅτι, δῆλα δὴ, τὰ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια ἀδιαφοροῦσι τελείως περὶ τῆς διανοητικῆς ἱκανότητος καὶ ἠθικῆς μορφώσεως τῶν μελλόντων νὰ διδάξωσι τὰ ἀπλά καὶ τρυφερὰ τῆς παιδείας τέχνη, ἀλλὰ μόνον, καὶ μόνον περὶ τοῦ πῶς νὰ στριγθῶσιν ἀπέναντι τῶν δαπανῶν καὶ προσπερίσονται κέρδος ἀθέμιτον ἐπὶ στρεβλώσει τῆς διανοίας τῶν παιδῶν καὶ ἀνεπανορθώτῳ ἠθικῷ αὐτῶν ὀλέθρῳ. Διότι δύναται κάλλιστα εἰς ἡ μίαν τῶν λεγομένων ἐπιτηδείων διδάσκαλος, πρωταγωνιστῶν ἐν σχολαῖς ἥμισυ ἠθικῆς, νὰ κατορθώσῃ νὰ συλλέξῃ δεκάδα ἢ εἰκοσάδα μαθητῶν ἢ μαθητριῶν τοῦ αὐτοῦ ἴσως φυράματος καὶ οὕτω νὰ καταλάβῃ τὴν ἔδραν τοῦ διδάσκοντος. Ἀλλὰ τίνες οἱ καρποὶ! Οἶον καὶ τὸ δένδρον Ἐνοήσατε ἐν ποίῳ βαθμῷ ἀχρεϊότητος γίνεται ἡ παιδεία ἐν τοῖς Ἑλληστικαῖς ἰδιωτικαῖς τῆς πρωτεύουσῆς ἐκπαιδευτήριας; Ὅτι πράττει σήμερον ἡ προρηθεῖσα Διευθύντρια, τοῦτ' αὐτὸ σχεδὸν πάντες οἱ Διευθυνταὶ πράττουσι, πλὴν σπανικωτάτων ἐξαιρέσεων. Ἐπειτα προσδέχονται οἱ κύριοι οὗτοι καὶ τὴν ὑποστήριξιν τῶν ἰδρυμάτων αὐτῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἵνα συντελέσωσι τὸ ἀποτρόπαιον ἔργον των καὶ ἐκτὸς τοῦ ἐλευθέρου τούτου Κράτους.

Ἡ συνάλλαξη καὶ ὁ ὕλισμός περιήγαγον τὴν κοινωνίαν εἰς θέσιν ἀληθῶν ἀπέλπιδα ἐξετόπισαν τὴν χριστιανικὴν ἠθικὴν καὶ ἀντ' αὐτῆς ἐνεθρόνισαν τὸ ὑλικὸν συμφέρον καὶ τὴν ἀπιστίαν. Ἀφοῦ οἱ ἐπαγγελλόμενοι τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν τέκνων τῆς κοινωνίας διὰ μυρίων πομπωδῶν φράσεων καὶ προγραμμάτων, τοιαῦτα μεταχειρίζονται μετὰ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ, τότε δὲν μένει ἄλλο ἢ νὰ κλείσωμεν τὰ ὦτα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὥστε μήτε ν' ἀκούωμεν μήτε νὰ βλέπωμεν διαπραττόμενα ἐν πάσῃ τῇ ἀδείᾳ αἰσχρὰ, πολλῶν καταστρεπτικώτερα τῶν φαύ-

λων ἐκμαυλιστριῶν, αἵτινες ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἀποπλανῶσι δυστυχῆ καὶ ἀθῶα πλάσματα. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ πραγματικὸν αἴτιον τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως τῆς κοινωνίας. Πάντα μὲν τὰ πρὸς ἔκλυσιν μέσα εἶνε ἐνεργεῖα, μόνη δὲ ἡ ἐκκλησία εὐρίσκεται ἐν ἐντελεῖ ἀδρανεῖα καὶ ἀπραξία. Ὡστε κερδαίνουσιν οἱ φαῦλοι, ὁ δὲ κίνδυνος προφανής.

Ἐν Ἀθήναις Ἀύγουστος 1898

Ζήσιμος Γ. Τυπάλδος
καθηγητής.

ΜΙΚΡΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΠΕΖΟΠΟΡΙΑ ΕΚ ΣΟΥΜΛΑΣ ΕΣ ΓΚΕΒΕΖΕΝ

Ἀγαπητέ μοι φίλε Κύριε

Πρὸ τινος μοὶ ἐζήτησις πληροφορίας περὶ τοῦ μικροῦ τριημέρου σιδηροδρομικοπεζοπορικοῦ ταξιδίου, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ μὲν χάριν ἀρχαιολογικῶν τινῶν μελετῶν ἐσχόπουν νὰ ἐκτελέσω, μάλιστα δὲ κατὰ τὰς δίκασκας (20 Ἰουλίου) μετὰ τοῦ ἀρχαιοφίλου, προθύμου εἰς ἐκδουλεύσεις, καὶ ἀνεγνωρισμένου πεζοπόρου φίλου μου Κ-ου Δημ. Μηλωτίδου, ὃν παρέλαβον ἐκ Σούμλας, ἔθιχα εἰς ἐνεργεῖαν. Ἄκουσον λοιπὸν ἐν ὀλίγοις τὰ τῆς μικρᾶς ἐκείνης ἐκδρομῆς.

Ὁ σιδηρόδρομος, ἀναχωρήσας 8 παρὰ 10 λ. π.μ., διεβίβασεν ἡμᾶς ἱπτάμενος πρὸ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σαυσομένων, ἐλαφρῶς τὰ νῶτα ἐκ τῶν θωπέων τοῦ ἀναψυκτικωτάτου ἀέρος ρικνουμένων καὶ φρισσόντων τῆς παρὰ τὴν Βάρναν λίμνης ὑδάτων, ἅτινα γλυκύτατα ἐν τῇ μέθῃ τῆς θερινῆς αὔρας, τὰς ἀκτὰς κατεφίλου. Κλῶνοι φύλλων καὶ ἀνθῶν πλήρεις, ἀλλήλοισ προσκεκλιότες καὶ κυνίζοντες, προβάλλουσι τὰς ὑπὸ τοῦ ζεφύρου θωπευόμενας αὐτῶν θαλερὰς ὄψεις. Καλαμόφυτα λιμναῖα, βαθέος πρασίνου χρώματος, ὑπὸ τῆς αὔρας σαλευόμενα, τὸ εὐθραυστόν μοι καὶ μάταον τῶν ἀνθρωπίνων καυχήσεων ὑπεμίμησκον Ἰτέαι, πενήμιως, πρὸς τὸ κάτωθεν διαφανῶς συρόμενον καὶ ζωοποιῶν αὐτὰς ρεῦμα κλίνουσαι τὰς κορυφὰς, κατακοσμοῦσαι αὐτὸ καὶ σημαίνουσαι τῷ διαβάτῃ τὴν ἐν τῷ πεδίῳ ὑπαρξιν ὕδατος, ἐνήχουν μοι εἰς τὰ ὦτα τὸ τοῦ προφητάνακτος περὶ τοῦ δικαίου ψαλλόμενον «Καὶ ἔσται ὡς τὸ ξύλον τὸ πεφυτευμένον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ὃ τὸν καρπὸν αὐτοῦ δώσει ἐν καιρῷ καὶ τὸ ξύλον αὐτοῦ οὐκ ἀπορῥύσεται καὶ πάντα ὅσα ἂν ποιῆ κατευοδωθήσεται (ψλμ. α'). Ὑδατόφυτα πολυποικίλα ἀλλὰ μὲν ἐπιπλέοντα, ἕτερα ἐνύδρως μεγεθυνόμενα καὶ ταυνομένα, βᾶθη καὶ ὕψη, ὀροσειαὶ βουνοὶ φάραγγες,

κοιλιάδες και νάπαι, από τοῦ ανοικτοῦ πρασίνου μέχρι τοῦ κιτρίνου τοῦ θερισμοῦ χρώματος, διακοπτόμεναι ὑπὸ χωρίων, ἀχυρίων καλύβων, ἀμαξῶν βραδέως ὑπὸ τῶν φορητῶν συρομένων, ἢ ἡμιγυμνων ἀθιγγανικῶν οἰκογενειῶν καὶ σωρείας θεριστῶν παρελαυνόντων ἐκ τοῦ ὕψους τῶν παραθύρων τῆς ἀτμαμάξης, ἐφαίδρυνόν πως καὶ ἐπείκιλλον τὴν ἐκεῖ θέρμην καὶ μονοτονίαν. Λαχανόκηποι, παραλλήλως, κανονικῶς καὶ πυκνῶς ἐσταρμένοι καὶ πλήρεις ὕδατος καὶ καρπῶν, ἠδέως ἀνέπαιον τὸ βλέμμα καὶ ἐδείκνυον τὸν μόχθον, ὅστις κατεβλήθη ὑπὲρ αὐτῶν. Κύνες καὶ χωρικοί, ἀγροὶ κριθῆς καὶ σίτου, πλήρεις θεμάτων καὶ θημωνιῶν ἵπποι, ἄνδρες, γυναῖκες, ἐργάται, οἰκογένεια ὅλα θερίζουσαι καὶ ἄδουσαι ὑπὸ τὰς κυστικωτάτας τοῦ Ἰουλίου ἀκτίνας, πεδιάδες ἀραβοσίτου, τείνουσαι νὰ ὠριμάσῃσι, στιθμοὶ, κίνισις ἀπερχομένων καὶ εἰσερχομένων, προπομπαὶ, συναντήσεις καὶ τὰ ἐπὶ ποδῶν προγεύματα, ἰδοὺ αἱ μᾶλλον ἀξιοσημείωτοὶ ἐντυπώσεις τῆς μέχρι Σούμας ἐκδρομῆς.

Ἐν τῷ σταθμῷ ἰδοὺ πρόθυμος καὶ ὄρθιος ὁ φίλος! «Ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον». Ἐπειδὴ οὐδὲν τὸ ἐλαῦον ὑπῆρχε πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς πόλεως, οὗτης κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος ἐν τῷ πανηγυρίζοντι τὴν μνήμην τοῦ μεγαλωνύμου Προφήτου Ἡλίου χωρίῳ Κιουλεβτσε, πρὸς ὃ ἄλλως ἐσπεύδομεν κατὰ τὸ πρόγραμμα ἡμῶν, προχωροῦμεν πάραυτα, διὰ μέσου ὕδατων καὶ μύλων πιεζοί, διασχίζοντες τοὺς ἀγρούς καὶ τὴν εὐφορον τῆς Σούμας πεδιάδα. Ἐν αὐτῇ τὸν σίτον ψώγοντες, καὶ τὰ λοιπὰ περίεθιμημητριακὰ ἐξετάζοντες, ἐταστικὸν ἐρρίπτομεν ἐπιστρεφόμενοι τὸ βλέμμα καὶ θεώμενοι τὴν ὀπισθεν πόλιν, τοὺς παρ' αὐτῇ ὑψωμένους γηλόφους, καὶ τὰς πρὸς τὰ δεξιὰ τρισχιθεῖς καὶ ἀνωσῦφεις τοῦ γηρικοῦ Αἵμου μακρὰν ἐν τῷ ὀρίζοντι διακρινόμενας πρακτολεῦκος καὶ γαλανοκρίνους σεράς, καὶ δευράδας ὡς καὶ τοὺς πλήρεις δημοπρατικῶν ἐν τῷ μεταξὺ τῶν δένδρων ἀγριαπίων διακοπτομένους ἀγρούς. Ὡ πόσον ἡ ἐξοχὴ, ὁ καθαρὸς ἀήρ, τὰ ἀναπεπτάμενα τῆς φύσεως ὑπτια πεδία, τὰ ὄρη, αἱ νάπαι, αἱ χαράδραι καὶ τὰ τερπνοτάτοις γράμμασι κατεστημένα φύλλα αὐτῆς, διδάσκουσι καὶ τέρπουσι ψυχὴν καὶ σῶμα καὶ ἐπαναφέρουσι τὸν ἄνθρωπον πλησίον τῆς μητρὸς φύσεως, ἥτις ποικιλοτρόπως πλουτίζει τοὺς θεραπεύοντας αὐτήν!

Οὕτω, δύνοντας τοῦ ἡλίου, βραδέως θεώμενοι τοὺς φαιδρῶς ἐκ τῆς πανηγύρεως ἐπιστρεφόντας, εἰσερχόμεθα εἰς τὸ χωρίον Κούλεβτσε, ἐνθα βάρυς καὶ τερπνός ὁ ἤχος τῆς γαίδας (Γάδω)! ἀναμινυόμενος μετὰ τοῦ γδουπου τῶν ποδῶν τῶν πανηγυρικῶς χορευόντων πα-

1) Ὁ ἡσυχίος, γάδουσαι, γάδονται-εὐφραίνονται.

ρέπεμπε τὸν ἐν τῇ κόνει τῆς ἐσπέρας καὶ τῷ ῥοδόχρῳ κνέφαι γλυκῶς ἀντιλάμποντι ἡλίον εἰς τὴν ἐσπερινὴν αὐτοῦ, ἐκ τῶν μόχθων τῆς ἡμέρας κλίνην!

Ὡς ἐχθροὶ τῶν ἀναβολῶν, ἐρευνήσαντες καὶ συν-ενοσθέντες ἐκεῖ μετὰ τινος χωρικοῦ Μίνου καλουμένου, ἀνεχωρήσαμεν ἀμέσως πρὸς τὸν λίθινον ἐπὶ βράχου ὑψηλοῦ ἱπέα, βαδίζοντες ἀνηφορικῶς πρὸς δυσμάς. Καθ' ὅσον βράχοι καὶ ἀφθονία πετρῶν ἐξ ὧν, οἱ ἐγχώριοι κατασκευάζουσι τὰς καλλιτέρας καὶ στερεωτέρας τῶν ὕδατων δεξαμενάς. Περαιτέρω διὰ τῶν ἀποκρήμνων ἐκείνων πετρῶν, ὠδηγήθημεν εἰς μεγαλοπρεπῆς τι ὕψου αἰρομένον, καὶ καταπληκτικῶς ἐπιβάλλον ἐν τῷ βράχῳ κοίλωμα, ὅπερ ἀμφιθεατρικῶς ὑπὸ τῆς φύσεως ἰδρυμένον, ὡς καλονικὴ καὶ εὐρυθμὸς στοὰ, ὑπενθυμίζει κόγχην καὶ ἄγιον βῆμα ναοῦ, ἀλλὰ παυμεγίστου. Ὁ ὀφθαλμὸς, δυσκαποσπᾶστος ἔχων τῆς γιγαντιαίας ταύτης καὶ μεγαλοπρεπῶς κολοσιαίων διαστάσεων φυσικῆς στοᾶς στρέφεται καὶ ἄλων, καὶ ἀπέργεται πυκνῶς ἐπαναστρεφόμενος καὶ ἀποθαυμάζων αὐτήν! Ἀριστερᾷ ἐν τῷ ὕψει ὁ χρόνος τὰ ὕδατα καὶ ὁ ἄνθρωπος κατεσκευάσαν εἶδος τι στενῆς ἐν τῷ βράχῳ κλίμακος, μέχρι τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἀγρῶν ἄνω ἀνερχομένης. Μετὰ ἡ₂ περίπου ὥραν ἀπὸ τοῦ χωρίου εὐρισκόμεθα πρὸ τοῦ εἰς ὕψος 23 μέτρων ἐπὶ τῶν πετρῶν ἐν φυσικῷ σχήματι γεγλυμμένου θρακῶς κυνηγοῦ ἱπέως. Τὸ ἀνάγλυπον, ὕψους 1.60 μ., φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως τέχνης οὐχὶ λεπτοῆς. Εἰς τῶν ἐμπροσθίων καὶ ὀπισθίων τοῦ ἵππου ποδῶν πατεῖ λέοντα συνεσπειρομένον, ὀπισθεν δὲ τοῦ ἵππου ἀκολουθεῖ κύων Δεξιόθεν, ἀριστερόθεν καὶ κάτωθεν κοσμεῖται ὑπὸ ἐλληνικῶν ἐπιγραφῶν μεταγενεστέρως ἐποχῆς μετὰ μικροῦ σημείου τοῦ σταυροῦ πρὸς τὰ κάτω. Τοῦτου λαμπρὸν ἀντίγραφον δημοσιεύει τρίτος ἀπὸ τοῦ Κά-νιτζ καὶ τοῦ Ἰρέτσεκ, ὁ ἐν τῷ ἐνταῦθα βουλγ. γυμνασίῳ Καθηγητῆς τῶν μαθηματικῶν Κος Σκέρπιλ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἀνάγλυπον τοῦ τσάρου Κρούμου (802-815) ἐπιτοῦ βράχου τοῦ παρατόχωριον Μαδάρι» ἐν τῷ πρὸ μικροῦ βουλγαριστί ἐκδοθέντι σπουδαίῳ ἔργῳ αὐτοῦ «Μνημεῖα τῆς πόλεως Ὀδησσού - Βάρνης», ὅπερ τὸ ἐν Βιέννῃ ἀρχαιολογικὸν Περιοδικὸν «Archaeologisch epigraphische Mittheilungen XIX, 2», τέταρτον ἐξέδωκε καὶ ἐσχολίασεν.

Ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἀνεθῶν, δι' ἐπίτηδες ἀναλώμασι τοῦ ἐν Βιέννῃ ἀρχαιολογικοῦ ἐπιγραφικοῦ φροντιστηρίου 25 μέτρων ὕψους κατασκευασθείσης κλίμακος, ὁ κ. Σκέρπιλ ἀνέγνω τὰς ἐξῆς λέξεις

ο Κρομμ. Ο(μουρ) τα;² ἄρχον τα) ἐνε)χίρισεν
—ἀπιθθεν - συ κ πιστε—α)υτου εν ἀλ. . . β)α)σιλευς
. ἔδοκικσα . . . σ(τ)ραυιότε
ἄρχον(τα . . . τόν ἄρχον(α . . . τὰ χρυσα εποιησε—
καὶ γρμ. 16 πολ(μ.—Εἰς ἄς προστίθμι καὶ τὰς ὑπ' ἐ-
μου εν τῷ ἀντιγράφῳ ἀναγνωσθείσας εν γρμ. 4 . . .
πιμένον εν γραμ. 8 δεξιά ἄνω εν . . ἀλλή (θεία). Ἐν
γραμμῇ 7 τοῦ κυρίου ἐπιγράμματος αυ)τος διδο . . .

α

Ἐν γραμμῇ 11-η ἐδο κε κοτου . . Ἐν γρμ. 9. κα-
λεστ)ην—Ἐ, γραμμῇ 12 . . . τούτιν αιμα.³

(Ἐπειτα συνέχεια)

Δ

Ἡ ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ

ΚΑΙ Ἡ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ

· Οὐκ ἔσθ' ὑγείας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ,
Ἵγεία καὶ νοῦς ἔσθλα τῷ βίῳ δῶν·.

Ἀϋπνία.

Καὶ ἡ αὔπνια εἶναι συγγόν σύμπτωμα, καὶ μά-
λιστα εἰς ἐκείνους ἀπὸ τοῦς νευρασθενικοῦς, τῶν ὁποί-
ων ἡ πάθησις προήλθεν ἔνεκα διανοητικῶν καταπονή-
σεων. Ὁ ἄρρωστος, ἀφ' οὗ ἡσυχάσῃ ὀλίγας ὥρας, κα-
τόπιν, μένει ἄγρυπνος καθ' ὅλην τὴν νύκτα, περιστρέ-
φεται διαρκῶς ἐν τῇ κλίνῃ του, καὶ μόλις περὶ τὴν
πρωτὴν καταρθώνει νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ
κοιμηθῇ ὀλίγον ὑπνον ἀνήσυχον καὶ αὐτὸν μὲ τρομα-
κτικὰ καὶ θλιβερὰ ὄνειρα. Ἐξεγειρόμενος δὲ, ἔχει ἀδυ-
ναμίαν μεγάλην, εἶναι μελαγχολικός, καὶ ἔχει τὸν ἐγ-

¹) Ὁμορτάγ ὁ διάδοχος τοῦ Κρομμ.

²) Ὡς πρὸς τὰς ἐν σλδ. 6-η εἰκασίας περὶ Γκαδζάδιδων καὶ
Γαγαούζων σημειοῦμεν ὅτι καθ' ἡμᾶς τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἐδόθη ἐκ
τοῦ ἀ γ α υ ὅς = εὐγενής, ἐνδοξος; Γαγαυός—γαγαυός, ὡς ἀπεδείχθημεν
καὶ ἐν τῇ ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ τῆς Ὁδοῦ τοῦ 1894 μελέτῃ «Μία ἐ-
τυμολογία») εἰς τοὺς ἔνεκα τῆς ἐπὶ ἑκατονταετηρίδας ἔξουσίας τῶν Τούρ-
κων, τῆς μετ' αὐτῶν ἐπιμιξίας καὶ τῆς ἐπὶ ποιῆν ἔκκοπῆς τῆς γλώσσης
ἀπαγορεύσεως τῆς μητρικῆς, ἀπολέσαντας κατὰ μικρὸν τὴν γλώσσαν των,
ἐλληνικοῦς πληθυσμοῦς τῆς Βάρνης (ἐξαιρουμένων τῶν λογίων ὡς φαί-
νεται καὶ ἐκ τῶν προσεχῶς ἀπὸ τοῦ 1643 δημοσιευομένων τεμαχίων) καὶ
τῶν περίεξ, ἰδίᾳ δὲ τῆς Δόβρουδζας, ὅπου τὸ πλῆθος καὶ ἡ δύναμις τοῦ
τουρκισμοῦ ἰσχυρῶς ἐπὶ πάντων ἐπεβάλλετο, ὡς συνέβη καὶ εἰς πολλοὺς
Βουλγάρους καὶ Ἀρμενίους, καίτοι πολὺ βραδύτερον ὡς δεικνύει ἡ ἱ-
στορία μετοικησαντας ὡς συμβαίνει καὶ σήμερον ἐν Ἀνατολῇ εἰς τοὺς
Καραμανλήδες. Ἀπόδειξις, ἡ φυσιογνωμία τῶν Ἀγαυῶν ἑλληνικῆ, τὰ ἔθη, τὰ
ἔθιμα, ἡ πρὸς πᾶν ἑλληνικὸν συμπάθεια, ἡ συνείδησις καὶ συναίσθησις
τῆς ἑλληνικῆς αὐτῶν καταγωγῆς, ἡ γλῶσσα ἡ ἑλληνικῆ, τὴν ὁποίαν πολ-
λαχοῦ μέχρι τῆς σήμερον ὁμιλοῦσι καὶ ἐνοοοῦσι, ἧτις καὶ διετηρήθη μά-
λιστα ἀμύγη, ὅπου οἱ Τούρκοι ἦσαν ἐλάχιστοι ἢ ἐντελῶς ἔλειπον, ὡς ε.γ.
Ἄσπρω, Καρα-Χιουσεινίω, Ταπτελίω καὶ ἄλλαχοῦ. Περὶ
τούτων ὡς καὶ περὶ τῆς ἐτυμολογίας τοῦ ὀνόματος Β ἄ ρ ν α, ἐν ἐπομέ-
νοῖς φύλλοις ἐκτενεστέρον.

κέφαλόν του πλήρη μὲ χιλίων εἰδῶν μελανὰς καὶ σκο-
τεινὰς ἰδέας.

Ἰλιγγοί

Οἱ Ἰλιγγοί εἶναι συνήθεις εἰς τὴν νευρασθένειαν.
Ὁ πάσχων βλέπει τὰ ἀντικείμενα νὰ στρέφονται περίεξ
του, νομίζει ὅτι καὶ ὁ ἴδιος στρέφεται, καὶ ἀναγκάζε-
ται νὰ καθήσῃ ἢ νὰ στηριχθῇ, καὶ κλονίζεται μὲν,
ἀλλὰ δὲν πίπτει, οὔτε κάμνει ἔμετον.

Ἡ ὄρασις του ἐπισκιαίζεται, σκεπαζομένη ἀπὸ νέ-
φος, ἢ θαμβουμένη ἀπὸ φωτεινὰς ἀκτίνας· συγγρόνως
αἰσθάνεται νὰ βοήζουεν τὰ ὄψα του, αἰσθάνεται ναυτί-
ας αἰσθημα λιποθυμίας κτλ. Εἰς παλαιούς νευρασθενι-
κοὺς, καὶ κυρίως εἰς γυναῖκας ὁ Ἰλιγγος αὐξάνει τὴν
νύκτα, ἰδίως ὅταν οὗτοι μεταλλάσσωσι θέσιν.

Μυϊκὴ ἀδυναμία.

Ἡ ἐξασθένεισις τοῦ σώματος εἶναι ἐπίσης οὐσιώ-
δες σύμπτωμα τῆν νευρασθενείας. Εἰς πᾶσαν ἐργασίαν
ὁ ἄρρωστος αἰσθάνεται κούρασιν, τότεν μάλιστα ἐπίο-
τε, ὥστε καὶ τὰς παραμικρὰς κινήσεις τοῦ καθημερινοῦ
βίου συλλογίζεται νὰ τὰς ἐκτελέσῃ, δὲν θέλει δὲ νὰ ἐ-
ξέλθῃ τῆς οἰκίας του, οὔτε νὰ κινηθῇ, οὔτε νὰ βαδίσῃ.

Ἡ ἐξασθένεισις αὕτη μετριάζεται ὅταν οἱ ἄρρω-
στοι γευματίσωσι.

Δυσπεψία.

Ὁ ἄρρωστος δυσκόλως χωνεύει τὰς τροφάς. Ἡ
νευρασθενικὴ δυσπεψία παρουσιάζεται ὑπὸ δύο
μορφὰς τὴν ἐλαφρὰν καὶ τὴν βαρεῖαν.

Α'. Ἐλαφρὰ μορφή.—Κατὰ ταύτην, ὁ ἄρρωστος
αἰσθάνεται βάρος καὶ φούσκωμα τοῦ στομάχου εὐθὺς
μετὰ τὸ φαγητόν, ἔχει ἀνορεξίαν, τὸ στόμα του εἶναι
ξηρόν, ἡ γλῶσσά του ἀκόθαρτος, ἔχει τὸν στόμαχον
διατεταμένον, ἔχει ἐρυγὰς ἀερίων ἀρθήνους, αἰσθάνεται
τὸ αἷμά του νὰ φέρεται εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρό-
σωπόν του, χασμάται, καὶ νυστάζει, γίνεται ἄθυμος καὶ
στενοχωρεῖται. Ἐν τούτοις ἡ γενικὴ του κατάστασις
δὲν παραβλάπτεται, κατὰ τὰ ἄλλα εἶναι καλὰ, ὡς καὶ
ἡ θρέψις ἔχει καλῶς.

Β'. Βαρεῖα μορφή.—Κατὰ τὴν μορφήν ταύτην,
πλὴν τῶν δυσπεπτικῶν φαινομένων, τὰ ὁποῖα εἶναι πο-
λὺ μεγαλιότερα, συμπάσχει καὶ ἡ λοιπὴ κατάστασις
τῶν ἀρρώστων, ἡ θρέψις των παραβλάπτεται, γίνονται
ὠχροί, ἀναμικοί, καὶ ἐξαντλοῦνται φοβερά.

Δυσκοιλίότης

Καὶ ἡ δυσκοιλίότης εἶναι συγγόν σύμπτωμα τῶν
νευρασθενικῶν. Αἱ κενώσεις τῶν ἀρρώστων εἶναι σπά-

ναι. Ὁ πάσχων μέλις κατορθώνει νὰ ἐξωθήσῃ ἐλάχιστα ἀποχωρήματα, τραχέα, ξηρὰ καὶ ἐνίοτε ἀναμειγμένα μὲ αἷμα. Ἡ δυσκοιλιότης καὶ μόνη ἐπιμένουσα, διαταράττει πολὺ τὴν ὑγίειαν, καὶ τόσοσ τροποποιεῖ τὸ ἥθικόν τοῦ ἀρρώστου, ὥστε ὁ γλυκύτερος καὶ προσηνέστερος ἄνθρωπος, γίνεται εὐερέθιστος, ὀργίζεται εὐκόλως, αἱ πλέον ἀσήμαντοι στενοχωρία προξενοῦσιν εἰς αὐτὸν βαθυτάτην θλίψιν, καὶ γίνεται βίαιος καὶ ἀδικος εἰς τοὺς ἄλλους. Αἰσθάνεται θλίψιν ἀόριστον, χωρὶς νὰ δύναται νὰ εὕρῃ τὴν αἰτίαν, καὶ ἐνίοτε πάλιν χαίρει, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ διατί. Εἶναι ὁ δύστυχεστέρος ἄνθρωπος, ὁ νοῦς του διαρκῶς εἶναι εἰς τὸν στόμαχον, καὶ τὴν πέψιν, ἀφίνει τὰς ὑποθέσεις του, καὶ διαρκῶς προσέχει εἰς τὴν δυσκοιλιότητά του, καὶ πάντοτε περὶ αὐτῆς ὁμιλεῖ. Ἡ τοιαύτη δυσκοιλιότης εἶναι πολλάκις αἰτία τῆς σπερματορροίας, τῆς ἀμβλύτητος τῆς μνήμης, τῆς ἀνικανότητος, τῆς κεφαλαλγίας, τῶν παλμῶν, τῆς ὑποχονδρίας κτλ.

(Συνέχεια)

ΑΝΑΓΥΣΙΣ ΤΟΥ Α' ΚΑΙ Β' ΒΙΒΑΙΟΥ ΤΟΥ ΕΠΙΚΟΥ
 ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

„ΑΠΟΛΟΛΟΤΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ“

ΤΟΥ ΜΙΑΤΩΝΟΣ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

(ἀπομάχου διδασκάλου καὶ συντάκτου τῆς «Ἱστορίας τῆς Βάρνης»).

(Ἔπεται τὸ τέλος)

Πέραν τοῦ ποταμοῦ τούτου ἐξετείνετο ἀγρία ἤπειρος καταμαστιζομένη ὑπὸ διαρκῶν χειμώνων καὶ καταγίδων. Ἐνταῦθά τε καὶ ἀλλαγῶν ὁ ποιητῆς κατατρώγει τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν καὶ ποιήσιν, ἀρυόμενος τὰς μεγαλοπρεπεῖς περιγραφὰς του.

Ἐν τούτοις ὁ πολέμιος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Σατανᾶς, τὸ ὑπατον πάντων τῶν πνευμάτων, τὸ ἐκ τῶν ὑψίστων ἰδεῶν καὶ σκοπῶν πεφορημένον, ἀνσίξας τὰς μακρὰς αὐτοῦ πτέρυγας διασχίζει ταχύπτερος τὸν ἀέρα, ὁτὲ μὲν ἰθύνων δεξιᾶ τὴν ὀξυτάτην αὐτοῦ πτῆσιν, ὁτὲ δὲ κλίνων πρὸς τὰ λαϊά· ὁτὲ δὲ ὀριζόντιον λαμβάνων κλίσιν, ξυρίζει ὀρμητικῶς τὴν μέλαιναν ἐπιφάνειαν τῆς ἀβύσσου· ἄλλοτε δὲ μετεωρίζεται πρὸς τοὺς ὑψίστους θόλους τοῦ πυρός. Ἐν τέλει δὲ διακρίνει τὰς ἐσχατίας τοῦ ἄδου. Ἐν τῇ ἐξωτάτῃ αὐτοῦ ἀκρᾶ διορᾶ ἔνεναπλᾶς πύλας, συνισταμένας ἐκ τριῶν σιδηρῶν παχυτάτων πυλῶν, τριῶν χαλκῶν καὶ τριῶν ἀδαμαντίνων βράχων, πύλας ἀδιατρήτους, αἵτινες περιχεραρακωμένα οὖσαι ὑπὸ ἀνεξάντλητου καὶ φοικτικῶς ἐν

κύκλῳ περιστρεφομένου πυρός, πρὸ πολλῶν αἰώνων ἤσαν κλεισταί.

Ἐν ἐλαττέρα αὐτῶν πλευρᾷ διακρίνει δύο μορφὰς κηθημένας. Ἡ μία τούτων εἶνε γυνὴ νεαρά, μέγρις ὀσφύος, ἐξαισίῳ καλλονῇ κεκοσμημένη· κάτωθεν δὲ τῆς ὀσφύος περατοῦται εἰς ὄγκον ἐρπύζοντα ὡς ἐρπετόν, ἢ μάλλον εἰς φωλιωτόν δράκοντα, ὠπλισμένον δι' ὀξέος καὶ θανατηφόρου κεντρίου. Κύκλῳ αὐτῆς ὑπῆρχε σωρεία κυνῶν ὑλακτούντων, ἐξερχομένων καὶ εἰσερχομένων κατὰ βούλησιν εἰς τὰ ἐπίσθια τοῦ τέρατος, ἵνα καταφάγῃ τὰ σπλάγγνα αὐτοῦ, καὶ ἀποτελούντων διὰ τῶν ὑλακῶν των φοικτὸν καὶ ἀνυπόφορον θόρυβον.

Ἡ δὲ ἑτέρα μορφή, κυρίως μὲν δὲν ἦτο μορφή, ἀλλ' ἄθροισμα ὀστέων καὶ ἄρθρων, σχήματος ἀδιακρίτου καὶ λεπτή τις σκιά, ἀλλ' ἦτο παμμέλαινα ὡς ἡ νύξ, καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ ἔπαλλε φοβερόν ὄδου· ὅ,τι δὲ ἐφαίνετο ὡς κεφαλή αὐτῆς ἐφόρει βασιλικὸν διάδημα καὶ ἄλλα κυριαρχικὰ σημεῖα. Ἦδη, πλησιάζοντος τοῦ Σατανᾶ ταχέως ἐγείρεται τὸ τέρας ἐκεῖνο καὶ προβαίνει πρὸς αὐτὸν μὲ ταχύτητα οὐχὶ ἐλάσσω· πᾶν αὐτοῦ βῆμα ἦτο ἀκαταμέτρητον, τὸ δὲ βᾶδισμα τοῦ κατέσειε τὸν Ἄδην. Ὁ δὲ ἀκαταδάμαστος τοῦ Θεοῦ πολέμιος τὸ βλέπει μετ' ἐκπλήξεως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ μετὰ φόβου. Πλὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ οὐδὲν ἕτερον αὐτοῦ πλάσμα ἐφοβεῖτο. Προβλέπει λοιπὸν ὑπεροπτικῶς τὸ τέρας, καὶ μεγάλα βοῶν πετᾷ πρὸς αὐτὸ τοὺς βλοσυροὺς τούτους λόγους:

Τίς εἶσαι; πόθεν ἔρχεσαι; ἀνάθη τολμηεῖα,
 φάτω! ἀποτρέπαιον; Ἠρασύ! ὅστις ἐν ταῖς ἀβύσσοις
 τὴν δύσμορρον εἰκόνα σου ἐμβάλλεις τῇ πορείᾳ
 ἐμοῦ, τὰς πύλας ἀνοίξαι αὐτὰς νὰ μ' ἀποκλείσῃς;
 Ἐγὼ, καὶ ἐν μὴ θέλῃς σὺ, ὅθι τὰς ὑπερηγήσῃ;
 ἔθρῃ, κρημνίσθητι μακρὰν, ἢ πάραυτα θὰ λάβῃς
 τὸ γέρας τῆς ἀνοίξαι σου. Ὅθι μάλῃ; μετὰ βλάβῃς,
 ὅθι πλάσμα καταχθόνιον, πλάσθῃ ἐν τῇ ἀβύσσῳ,
 ὅ,τι οὐδέλωσ οὐδὲν ἀρμύζει νὰ ἐρίσῃ
 πρὸς τ' οὐρανῷ τὰ πνεύματα ἐν ὄραται καὶ οἴσῃαι.
 — «Σὺ δὲ τίς εἶσαι; ἀπαντᾷ τὸ φάντασμα εὐθέως
 μ' ὀργήν· δὲν βλέπω τὴν ἰσχύ, τὴν ἀπίστον ἐκείνην,
 τὴν δύναμιν, τὴν πρώτην
 βιάσασιν καὶ λύσασιν ἐν οὐρανῷ τὰ τέως
 ἀπαρᾶβίαστα αὐτὰ τὴν Πίστιν καὶ Εἰρήνην;
 Τὸν γὰρρον καὶ τὸν προσητῆ ἐκείνον συνωμότην,
 ἐκείνον, ὅστις ἤγαγεν ἐν τῇ ἀποστασίᾳ
 τὸ τρίτον τῶν ἐν οὐρανῷ ὑπὸ τὰ νεύματά του;
 Σὺ τε κ' ἐκείνοι τί ἐστε; ἐν καταστάσει ποία,
 ἀρ' ἔστου συνωμῶσται κατὰ τοῦ Ὑπερτάτου;
 προγεγενημένοι ἄθλιοι καὶ ἀποβεβλημένοι
 ἀπὸ τῆς παρουσίας του, καταδεδικασμένοι
 ἐνταῦθα ν' ἀναλώσῃτε ἡμέρας αἰωνίας

ἐντὸς τῆς ἀθλιότητος καὶ λύπης καὶ παιδείας.
 Τολμᾶς νὰ συγκαταλεχθῆς μετὰ τῶν οὐρανόων
 πνευμάτων, ποταπὴ βορὰ τοῦ Ἄδου καὶ ἀθλία;
 τολμᾶς νὰ μ' ἐξυβρίσης σὺ, δι' ὕβρειον παντοίων
 ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ μου, θρασὺ ἐγκληματικά;
 ὀπίσω! εἰς τὴν κόλασιν ἐπέστρεψον νὰ πέσης,
 ὦ λίποτάκτα! τάχυνόν τὸ τάχος τῶν πτερῶν σου,
 σὲ συμβουλεύω φύγε ἢ ἡ μάστιξ ἢ πυρίνη,
 ἢ ὀξυκέντρος ἔχουσα σκορπίους ἀντὶ κόσμου,
 αὐτὴν σοῦ τὴν βραδύτητα αὐτίκα θὰ ταχύνη,
 ἢ μόνον μὲ ἐν κτύπημα αὐτοῦ τοῦ δρόματός μου
 ἀλλ' ἄλγη θέλεις αἰσθανθῆ καὶ φρίκας ἀλλοστρίας;
 ἀγνώστους ἔτι εἰς ἐσὲ καὶ ἄλλας ἀγωνίαις».

Οὕτως ὠμίλησεν ὁ Θάνατος μετ' ἀπειλητικοῦ ὕφους
 πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του. Ἄλλ' ὁ Σατὰν ἦτο ἀπτόητος,
 καὶ ἐμυκάτο ὑπὸ λύσσης, ἀστραπάς δὲ ἐτόξευον οἱ ὀ-
 φθαλμοὶ αὐτοῦ. Ἡ ἰσχὺς αὐτῶν, οὐδαμῶς ὑστερούντων
 ἀλλήλων, ὑπάρχει ἴση. Ἦδη ὁ ἄδης ἐμέλλε νὰ ἀντη-
 χήσῃ ἀπὸ τὰ τρομερὰ αὐτῶν κτυπήματα, ἐάν τὸ πρῶ-
 τον φάσμα, τὸ ἡμιγύναικον τέρας, τὸ πλησίον τοῦ πυ-
 λῶνος καθήμενον, οὐτινὸς εἶχεν ἐν χερσὶ τὰς μοιραίας
 κλειδάς, μὴ ᾔθελε βίβηθι μετὰ τῶν δύο μονομάχων
 κρᾶζον πρὸς ἀμφοτέρους·

Ἦ πάτερ μου! Τί ἀξιοὶ ἡ χεὶρ σου ἐναντίον
 υἱοῦ σου τοῦ μονογενοῦς; Σὲ δὲ μανία ποία
 παρακινεῖ, ὦ τέκνον μου! νὰ στρέψῃς τὸ, ὅποσον
 θανατηφόρον τῇ χεὶρὶ ἀκόντιον κραδαίνεις,
 κατὰ τῆς κάρας τοῦ πατρός; Καὶ ποῖον ἐν ἀγνοίᾳ,
 θὰ ὠφελήσῃς οὕτω πῶς; ἤξεύρεις, συμπεραίνεις;
 ἐκείνον ὅστις ἄνωθι ἐδράζει· βασιλεύων,
 τὸν τύραννον, ὅστις γελᾷ ἐκείθιν κατοπτρεύων,
 εἰς τὴν δικαιοσύνην του, ἢ τὴν ὀργὴν του μάλλον,
 βλέπων σε δούλον ἀγνοεῖς, ὦ δούλε, ὅτι μέλλει
 σᾶς ἀμφοτέρους ἢ ὀργὴν ἐκείνου νὰ καθέλῃ;»

Αἱ παρακλήσεις αὗται ἀναχαιτίζουσι τὸ τέρας. Ὁ δὲ
 βασιλεὺς τοῦ σκότους ἀπήντησεν·

— Ἔρχεσαι νὰ παρεντεθῆς καὶ νὰ μερολαθῆσῃς
 διὰ τε λόγων καὶ φωνῆς τοσοῦτων ἀλλοκίτων,
 ὥστε τοὺς κτύπους τῆς ἡ χεὶρ ἐμοῦ εὐχερستهῖται
 νὰ ἀναβάλῃ πρὸς στιγμήν, καὶ διὰ τῶν πράγματων
 τί ἀξιοὶ νὰ μὴ εἰπῆ εἰσέτι· πρέπει πρῶτον
 ἐγὼ νὰ μάθω παρὰ σοῦ τίς εἶς' ἐκ τῶν πλκμαμάτων
 μὲ τὴν διπλὴν αὐτὴν μορφήν. Ἐν τῇ καιάδι ταύτῃ
 τοῦ Ἄδου πρῶτον μ' ἀπαντᾶς καὶ σ' ἀπαντῶ ἐμπρὸς μου,
 καὶ πῶς τολμᾶς πατέρα σου νὰ μὲ κληῖς, ὦ αὐτῆ;
 καὶ πῶς τὸ τέρας εἶν' αὐτὸ τὸ εἰδεχθῆς υἱός μου;
 Οὐδέτερον οἶδα ὕμῶν καὶ οὔτε προσεβλήθη
 ἀπ' ὄντα εἰδεχθέτερα ποτὲ ἢ δρασίς μου».

— Ἀλοιπὸν μὲ ἐλημερήσας, τοῦ Ἄδου ἀπεκρίθη
 ἢ πωλορός. Σοὶ φαίνεται φρικώδης τῆς μορφῆς μου
 ἢ θεᾶ' εἰδεχθῆς ἐγὼ, ἦν ἐν τοῖς ἀνακτόροις
 τοῖς ἄνω τόσον ἄλλοτε ὠραίαν ἐθεώρεις!

ὦ! ἐνθυμοῦ ὅτι ποτὲ εἰς πλήρη ἐκκλησίαν
 ἐνώπιον τῶν Σεραφεῖν, σοῦ κύκλῳ συνελθόντων,
 ἦν ἀπεχθῆ ὑφάνητε ὁμοῦ συνωμοσίαν
 κατὰ τοῦ Παντοκράτορος καὶ ποιητοῦ τῶν ὄντων,
 αἴφνης σε τότε ἀλγηδῶν κατέλαξεν ὀξεία
 καὶ σκοτοδινή· ἐσθυσε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν σου,
 ἐν ᾧ χειμάρρους ἔχεε φλογῶν τὸ μέτωπόν σου.
 Ἀριστερόθεν ἤνοιξε τέλος βρωμῆ εὐρεῖα.
 Ἐνοπλος τότε, ὡς θεᾶ, τῆς κάρας σοῦ ἐξῆλθον
 ἐγὼ πρὸς σὲ προσόμοιος λαμπρὰ καὶ ἐξαισίως
 γλυκεῖα καὶ καλλιπρεπής· καὶ ἐν ἐμοὶ συνῆλθον
 τὸ εἶδος τὸ μαγευτικόν, τὸ χάριέν σοι σῆμα.
 Τοὺς μαχητὰς δὲ τ' οὐρανοῦ κατέσχεον αἰφνιδίως
 τὸ πρῶτον μὲν ἡ ἐκπληξίς· ἀπέστρεψον τὸ βῆμα
 πρὸς τὰ ὀπίσω φρίσσοντες· κ' ἐκλήθην ἀμ α ρ τ ι α.
 Ἡ γέννησίς μου εἰς αὐτοὺς δυσωίωνος ἐράνη·
 ἀλλ' οἰκισθύνται ἐν βραχέϊ μ' ἐμὲ τῇ συνηθείᾳ.

Ἡ χάρις ἢ ἐπαγωγὸς ἐμοῦ καταλαμβάνει
 τοὺς ἀποστρεφόμενους με πλειότερον τῶν ἄλλων.
 Ἀλλ' ὁ τὰ μάλιστα ἀλοῦς ἀπὸ τὰ θελγητρὰ μου
 σὺ εἶσαι· τὴν εἰκόνα σου ποσάκις τὴν τελείαν
 ποσάκις δὲν ἐθαύμασας ἕς τὴν ὠραιότητά μου!

Ο . ΚΑΝΝΙΒΑΛΙΣΜΟΣ (ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΙΑ)

Πρὸ δλίγου ἀνεγίων ἐν τῷ «Ἐβενεμάν» ἀξιοπεριέργα ἄρθρα
 περὶ τοῦ καννιβαλισμοῦ τῶν ἀγρίων μαύρων τοῦ Κόγκου. Εἶναι φρικώ-
 δες καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τῶν ἀνθρωποφάγων τούτων, οἵτινες, παρὰ τὰς
 προσπαθείας τοῦ πολιτισμοῦ εὐωχρύνται ἀπαίσιως ἐπὶ τῆς ἐπιτρα-
 νείας τῆς γῆς. Ἀπειροὶ ἀκόμη ἀριθμοῦνται ἀγρίαι χῶραι, εἰς ὧν,
 ὡς βδελυρὰ ὀσμὴ, ἀνθρωπίνῃ κνίσσᾳ κατευθύνεται πρὸς τὸν οὐ-
 ρανόν. Ἐνωρίζετε ὅτι ὑπάρχει καννιβαλισμὸς πολεμικός, δικανι-
 κός, θρησκευτικός, οἰκογενειακός, καὶ ἵνα ἐκφρασθῶμεν ἐλευθέ-
 ρως καὶ ὠμῶς καὶ καννιβαλισμὸς μαγευτικός. Ἐν αὐτῷ μετὰ
 τὴν μάχην ὁ νικητὴς ψήνεται τὸν νικημένον καὶ τρώγει αὐ-
 τόν, ἀπλῶς διὰ νὰ τὸν στερήσῃ τῶν τιμῶν τῆς ταφῆς.

Ἐκεῖ, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ὁ φονεὺς ὁ κλέπτης καὶ ὁ
 μοιχὸς προσηλοῦνται εἰς τὸν πάσταλον τῆς ἀτιμίας καὶ κατα-
 τρώγονται ἐν πλήρει συνεδριάσει, ἐνθα οἱ προσδληθέντες καὶ ἀ-
 δικηθέντες ἔχουσι τὸ προνόμιον νὰ ἐκλέγωσι τὸ ἐκλεκτότατον τῶν
 τεμαχίων. Ἐνίοτε γέρον πατήρ, καχακτικός καὶ ἀσθενής, δικτάσ-
 σει τὰ τέκνα του νὰ τὸν συγυρίσῃ μετ' ἄρτυμάτων καὶ ἡδυ-
 σμάτων πολυτίμων καὶ ἐκλεκτῶν. Ὀρίζεται ἡ ἡμέρα, προσκα-
 λούνται οἱ φίλοι, καὶ φθοσίστης τῆς φρικτῆς ἡμέρας, κατασφά-
 ζουσι τὸν γενάρχη, διαμελίζουσι αὐτόν· τὸν ψήγουσι κοσμοῦσι
 δόρπον, παραθέτουσι εὐωχίαν καὶ ἐντροφῶσιν ἡδέως ἀπογευόμενοι.
 Ὁς μεγάλη ὕβρις διὰ τὴν οἰκογένειαν τοῦ εἰς πανηγυρικὴν εὐω-
 χίαν μεταβληθέντος δυστυχῶς θεωρεῖται, ἂν τις τῶν συμπετῶν
 εὔρη πῶς τραχὺν τὸν φίλον. Ἀλλοτε ὁ Οὐγγολίνος κατέτρωγε
 τὰ τέκνα του, διὰ νὰ σώσῃ τὸν πατέρα του, ἐνταῦθα ὁ υἱὸς τρώ

γεί και γέυεται τῶν κρεῶν τοῦ πατρὸς διὰ νὰ θρέψῃ τὸν υἱὸν του. Κατατροφεῖ τοῦ πλησίον διὰ νὰ ἀρέσωσιν εἰς τὰ εἰδωλα καὶ τοὺς θεοὺς, ὅπερ ἂν καὶ κατ' αὐτοὺς εἶναι εὐσεβὲς ἔργον, διατασσόμενον ὑπὸ τῶν ἱερέων, οἵτινες κρατοῦσι δι' ἑαυτοὺς τὸ παχύτερον τεμάχιον, ὅθ' εἶναι ὅμως θρασὺ νὰ υποθέτῃ τις ὅτι εἶναι καὶ ἀνθρωπίνης εὐσεβείας δαίγμα.

Ἀφ' ἐτέρου καρυκέουσι τὸν πλησίον τῶν ἐκ καθαρᾶς ἡδονῆς καὶ λαμπυρίας, συγνάμις μετ' ἀνηκούστων μαγειρικῶν ἀρτυμάτων. Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρωποφάγων θεωροῦσι τὸν ἄνθρωπον ὡς ἀπλοῦν κρέας σφαγείου, ἐκτιμώμενον καὶ θαυμαζόμενον ὡς τὸ roastbeef (βωφιδιὸν ψητὸν), ἀγαπώμενον ὡς μηρίον ὀπτιὸν ἄρνιου!

Ἦν στρατήγημα, πᾶσα ἐνέδρα τίθεται εἰς ἐνέργειαν ὑπὸ τῶν καννιβάλων, ἵνα ἀλληλεωχηθῶσιν. Τοιοῦτοτρόπως ἐκπληροῦσι τὸ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Δὲν εἶναι λοιπὸν διόλου παράδοξον, ἂν εἰς τοὺς φρικτοὺς τούτους λαμψαίρους ὁ πληθυσμὸς ἐλλαττοῦται ἐπισηθῶς. Καὶ ἂν δέποτε δὲν μείνῃ εἰμὴ εἰς καὶ μόνος καννιβάλος, πρέπει νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ φάγῃ αὐτὸς ἑαυτόν.

Ὁ πατήρ Ὀγουάρδος, ἀποστολικὸς βικάριος τοῦ Κόγκου, ἔγραψε συγκινητικώτατην διήγησιν διὰ τὰ αἵτη τῶν Καννιβαλισμοῦ ἐν τῇ Οὐδαγκί, ὅπου τὸ ἀνθρώπινον κρέας εἶναι τροφή κοινοτάτη. Δὲν παρέρχεται ἡμέρα καθ' ἣν ἐν τούτῳ ἢ ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ νὰ μὴ σφάζωσι θῦμα προωρισμένον δι' ἐναγῆς συμπόσιον. Διὰ τὸν ἰθαγενῆ ὁ ἄνθρωπος εἶναι εὐωχία ἀσύγκριτος, ἀνωτέρα παντὸς ἄλλου κρέατος.

Ἡμέραν τινὰ ὁ ἀνδρεὸς οὗτος ἱεραπόστολος, συλλαβὼν καννιβάλους ἐν τῇ τραπέζῃ, ἤλεγχε μετ' ἀγανακτήσεως τὰς φρικτὰς καὶ ἀπαισίας αὐτῶν ὀρέξεις.

— Διατὶ παραφέρεσθε; παρατηρεῖ μειδιῶν ὁ πρόεδρος τοῦ ἀκαθάρτου ἐκείνου συμποσίου; δὲν καταλαμβάνετε λοιπὸν ὅποια διαφορά ὑπάρχει μεταξύ ἀνθρώπου καὶ ζώου; Ἡ σὰρξ τοῦ ζώου εἶναι χυδαία ἢ τοῦ ἀνθρώπου εὐγενής; εἶναι κρέας νοήμον (λογικῶς ὄντος) κρέας τὸ ὅποιον «ὠμίλησεν» ἐκτὸς δὲ τούτου, μάθετε ὅτι ἔχει καὶ γεῦσιν ὅπως ἰδιαιτέραν. Ἐὰν ἀπαξ μόνον ἐγεύσεσθε ταύτης, δὲν θὰ σὰς ἦτο δυνατόν νὰ τὴν ἀφήσητε πλέον!

Ὁ πατήρ Ὀγουάρδος, βλέπων ὅτι ἀνωφελῶς δμιλεῖ, ἔκρινε καλὸν νὰ ἀποσυρθῇ, καθόσον μάλιστα ὑγιέστατος ὢν, λαμπρότατα ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τροφή τῆς ἐπαύριον.

Ἀκούσατε καὶ τὴν ἐξῆς φρικτὴν πράξιν, τὴν ὅποιαν διηγεῖται ὁ κ. Κοκινῆ ἀνδρεῖος καὶ πολυμαθὴς βέλγος ἀξιωματικός; Ὁ Μογκονυά, ἀρχηγὸς τῶν Μογκονελέ, «ἔχων προσηκλήμενος» προμηθεύεται ἐκ τῆς ἀγρᾶς ἐκλεκτὸν ἐγχώριον τῆς Ἰρεδῶν, ὀνομαζόμενον Βολομβῶ καταθραύει τοὺς βραχιόνας καὶ τὰς κνήμας αὐτοῦ, καὶ ἐμβάλλει τὸ ζῶν ἔτι θῦμά του ἐντὸς ποταμοῦ, ἀρεθείσης μόνης τῆς κεφαλῆς ἐξω. Ἐκὰ ὁ ἀξιοθρήνητος Βολομβῶ θὰ διανυκτερεύσῃ ἐντελῶς ἀκίνητος — μέθοδος μαγειρικῆ, δι' ἧς ἡ μαύρη ἐπιδερμὶς ἀρχειρεῖται εὐκολώτερον.

Τὴν ἐπαύριον ἀποκεφαλίζουσι τὸν αἰχμάλωτον ἢ κεφαλὴν βράζειν εἰς ἰδιαιτέρον ἀγγεῖον. Τὸ σῶμα καθαρῶς, τεμαχιζόμενον, τίθεται εἰς μέγαν λέβητα μετὰ τετάρτων ἐριφίων, ἀρωματικῶν χόρτων, ἡδυσμάτων καὶ ἄλλοις.

Μετὰ τὸ θηριῶδες τοῦτο συμπόσιον, εἰ συνδαιτυμόνες ἐπιβιάζονται εἰς μέγα μονόξυλον ἀκάτιον, μετὰ τῶν λειψάνων τοῦ φορτισμένου ἀνθρώπου καὶ ἀπέρχονται, κροτούντων τῶν κυμβάλων

καὶ τῶν τυμπάνων, διὰ νὰ ἐξακλουθήσωσι τὴν ἐορτὴν εἰς γειτονία τινὰ ἀρχηγόν.

Εἰς τὴν ἀγορὰν πάντων σχεδὸν τῶν χωρίων τῆς γλυκειᾶς ταύτης χώρας, ὑπῆρχεν λίθος λελαξευμένος, διὰ νὰ καθίζωσι τὸ θῦμα, καὶ πάσσαλοι διὰ νὰ κρατῶσιν ἀκίνητους τοὺς αἰχμάλωτους — πᾶν ὅτι δηλ. χρειάζεται διὰ νὰ σφάζωσι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης ἄνθρωπον.

Ὁ μέγας ἀρχηγὸς Ἀλεκί-καὶ τοῦ Κανναλῆ, ὁ συνήθως καλούμενος Πικινὶ Κῆικαί, ἦτο «φραγὸς τῶν παιδῶν», ἂν καὶ νοήμων καὶ πῶς μεμρρωμένος, ἦν ἔξοχος ἐν τῇ λεπτοτάτῃ μαγειρικῇ καταχρονίῳ τέχνῃ τῆς παρασκευῆς καὶ τῆς τεχνικωτάτης ἀρτύσεως καὶ κερυκεύσεως τῶν νεαρῶν νεγριδῶν τοῦ κράτους του.

Ἡμέραν τινὰ ὁ πατήρ Ρουζουρόν, ὁ ἀκάματος καὶ ἀρωσιωμένος ἱεραπόστολος, ἐπισκέπτεται τὸν Ἀλεκί-καὶ εἰς τὸ ἐξ ἰνδοκαλίμου παλάτιόν του, ὅπως ἐλέγξῃ αὐτὸν τολμηρῶς διὰ τὰς ἀπαισίας γαστρονομίας του κλίσεως.

Ὁ μέγας ἀρχηγὸς τοῦ Κανναλῆ ἀκροᾷται κομφῶς καὶ φιλοφρόνως τοῦ γενναίου ἱεραποστόλου καὶ ἀποπέμπει αὐτὸν φιλαγάθως, ὡς ἄνθρωπος πεπεισμένος καὶ μετανοῶν. Ἀλλὰ κατόπιν 2 ἢ 3 ἡμερῶν ὁ πατήρ Ρουζουρόν, διερχόμενος παρὰ τὸ βασιλικὸν οἶκμα, βλέπει σωρὸν πρασίνων κλάδων περιεργος ἐγαίρει τὰ εὐωδῆ ταῦτα φυτὰ.

Ἐξ μικρὰ πτώματα παραπλεύρως ἠπλωμένα, συσβράζοντα ἐν μεγάλῳ πηλίῳ σκεῦει καὶ λεπτεπιλέπτως ὀρεκτικώτατα ἠρτυμένα μετ' ἀρωματικῶν χόρτων, ἦσαν προωρισμένα διὰ μεγάλην εὐωχίαν.

Οἱ ἰθαγενεῖς τῶν νήσων Φιόξι ἢ Βιτό, ἐν Πολωνησίᾳ, ὑποτελεῖ νῦν τὰς Ἀγγλοῖς, πρὸ μικροῦ ἔτι φρικωδέστατα καὶ ἐκλεκτοτάτοις ἀρτύμασι κατέτρωνον τοὺς θησίους των. Ἐκαστον χωρίον εἶχε φούρους κτιστοὺς, πρὸς τεχνικὴν ὀπτησίαν τῶν θυσιῶν, τοὺς ὁποίους παραθέτουσι περικυκλωμένους ὑπὸ ὀπτοῦ ἰγνάμου. Πρὸ 15 μῶλις ἑτῶν, γέροντις βασιλεὺς τῶν φυλῶν τούτων ἐκχυχάτο κυνικώτατα ὅτι ἠδύτατα καὶ ἀπολαυστικώτατα κατεβρόχθησαν ἐπὶ τῆς βασιλείας του 400 τῶν ὑπηρεσῶν του, τοὺς τρυφερωτέρους καὶ παχύτερους. Οἱ ἐν Βιτό μάγειροι ἐδίδασκον ἐκ πείρας ὅτι διὸ νὰ γείνη τὸ καλλίτερον ἀνθρώπινον θραστὸν (ἐσθὸν) εἶναι ἀνάγκη νὰ θραστῇ ἢ κεραλή τοῦ θύματος ἐπὶ πέτρας, τὸ δὲ καλλίτερον ἀνθρώπινον ψητὸν (ὀπτιὸν) γίνεται εἰς τὸν φούρον, ἀλλὰ πρέπει νὰ ψηθῇ ζῶν.

Δόξα καὶ τιμὴ εἰς τοὺς γενναίους ἐκεῖνους ἐξερευνητὰς περιηγητὰς καὶ ἱεραποστόλους, οἵτινες ἐν μεγάλῃ αὐταπαρνησίᾳ καὶ χάριτι τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ καταρροεῦσι τοὺς διηνεκεῖς κινδύνους καὶ τὰς θανατηφόρους ἐπιδημίας, τὴν αἰχμάλωσίαν, τὰ βρατανιστήρια, καὶ τὸν θάνατον, διὰ νὰ φέρωσι τὸ φῶς τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸν ἐξάνθρωπισμὸν εἰς τὰ ἄγρια ἐκεῖνα σκότη!

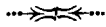
Οὗτοι πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως κινδυνεύοντες, ἐξευγενίζουσι δι' εἰρηρικῶν κατακτήσεων τὸ ἀνθρώπινον γένος, πλουτίζοντες αὐτὸ διὰ νέων ποικίλων καὶ παντοειδῶν ἀκαλλύψεων, διὰ νέων ὠρελίμων ζώων, πολυτίμων φυτῶν καὶ χρισιστῶν ἀνθέων.

Δ.

1) Ἴγναμον γεν. σμιλακοειδῶν φυτῶν.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἀγγέλλονται ἐπισημως οἱ ἀρραβῶνες τοῦ γνωστοῦ μεγαλοφύχου ἀνδρός, βιομηχάνου οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν καὶ προέδρου τοῦ ἐνταῦθα ἑλληνικοῦ Ἄναγνωστηρίου Κ-ου Ἰωάννου Μ. Ζαρόκωστα μετὰ τῆς διὰ πολλῶν προτερημάτων κεκοσμημένης, καὶ ἐξ ἐπισήμου, εὐγενοῦς καὶ πολυκλάδου τοῦ Λεωνιδίου οἰκογενείας καταγομένης Δ-δος Εἰρήνης Π. Κοκκίνου. Τῷ εὐτυχεῖ ζεύγει εὐχόμεθα φαιινὰς καὶ θεοχαρεῖς τὰς τοῦ ἀρραβῶνος, τοῦ γάμου καὶ τοῦ ὄλου αὐτῶν βίου ἡμέρας, πρὸς κοινὴν χαρὰν ἀπάντων τῶν φίλων.

Καὶ πάντες μὲν, ἀλλ' ἰδίᾳ αἱ ἐστεμμένοι βασιλεῖς καὶ αὐτοκρατορικαὶ κεφαλαὶ καὶ καρδίαι ἐσαλεύθησαν καὶ πάλιν καὶ ἐκλονίσθησαν ἐπὶ τῷ βιαιῷ θανάτῳ τῆς Αὐτοκρατορίας Ἐλισάβετ καὶ διὰ μυριστὴν φορὰν ἐνόησαν ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ὑψηλὴ καὶ γλυκεῖα κατὰ τινὰς στιγμὰς βασιλικὴ ἐξουσία καὶ Μεγαλειότης ὑπόκειται εἰς ταραχὰς, πολλαπλοῦς κινδύνους καὶ ἀστασίας μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ μυστικὴ δρᾶσις τῆς νῦν βασιλοκτόνου ἀναρχικῆς σπείρας ἐξερεθιζομένης καὶ ἐνισχυομένης ὑπὸ τῶν ἀθεϊστικῶν καὶ ὑλιστικῶν τοῦ αἰῶνος τάσεων, αἵτινες μῖσος καὶ λύσσαν γενῶσαι κατὰ τῶν πρωτίστων ἐπιγεῖων ἀρχόντων, τῆς δῆθεν ἀπολυτοφρονος τῶν βασιλευδόντων τυραννίας, τοῦ ὑπερφάνου ἐγωῖσμοῦ, τῆς στρατολογίας καὶ τῆς φορολογίας ὀπλιζοῦσι ληστρικὴν χεῖρα, ὡς τὴν τοῦ Δουκένη, κατὰ παντὸς τὸ βασιλικὸν ὄνομα ἢ τὴν ἀξίαν φέροντος προσώπου.

ΑΠΟΦΟΙΤΟΣ κόρη τοῦ ἐνταῦθα βουλγαρικοῦ Γυμνασίου ζητεῖ οἰκογενειακὰς παραδόσεις ἐν βουλγαρικῇ γλώσσῃ. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

1—3

Ἐγγίζοντος τοῦ τέλους τοῦ ἔτους, παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς μέχρι σήμερον μὴ πληρώσαντας συνδρομητὰς ἡμῶν νὰ ἀποστείλωσι ἡμῖν τὸ μικρὸν αὐτῶν χρέος, διὰ νὰ ἐξακολουθῇ ἡ τακτικὴ ἐκδοσις καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀποστολῇ τοῦ φύλλου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΕΩΡΓΙΑ

Ἐνεκεν πολλῶν ἀπαιτήσεων ἀναγκάζομεθα νὰ

συνεχίσωμεν τὸ ἀπὸ δωδεκαετίας ἐκδιδόμενον περιοδικὸν «Ἑλληνικὴ Γεωργία» ἢ νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἐκδοσιν ἄλλου σχετικοῦ περιοδικοῦ ἀφορῶντος τὴν ΟΙΝΟΠΟΙΓΙΑΝ ΠΟΤΟΠΟΙΓΙΑΝ ΜΥΡΟΠΟΙΓΙΑΝ καὶ λοιπὰ σχετικὰ θέματα.

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ δραχμῆς 6. διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φράγκα χρ. 6 πληρωτέα ἅμα τῇ ἐγγραφῇ.

Ἡ ἐκδοσις ἀρχεται κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τρέγοντος ἔτους.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐνταῦθα ἐν τῇ «Πανδαισίᾳ».

Ἀθῆναι 22 Ἰουλίου 1898.

Ν. Α. ΣΠΕΤΣΙΕΡΗΣ

Οἰνολόγος

2—3

Ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ τοῦ Κ-ου Κίμωνος Φακάρου, ὅπερ μετηνέχθη παραπλεύρως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Παναγίας, πωλοῦνται διάφορα διδακτικὰ καὶ παντὸς εἶδους ποικίλα βιβλία, χάρτης, μελάναι, τετράδια καὶ λοιπὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα. Τιμαὶ εὐθηνόταται.

2—3

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Α'. Μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς βουλγαρικῆς γλώσσης ἐκδ. Β'. ὑπὸ Α. Μάνου (Μέρ. Α'). Τιμὴ 1 λέβ.

Β'. Βουλγαρικὸν ἀλφαβητάριον καὶ ἀναγνώσματα τοῦ αὐτοῦ. Τιμὴ 60 ἐκ.

Εὐρίσκονται παρὰ τῷ συγγραφεῖ. (Τῷ ἀγοράζοντι ἄνω τῶν 10 σωματίων γίνεται ἔκπτωσης 20%).

3—3

Νέος ὁμογενὴς, γνωστὸς τῇ ἡμετέρᾳ ἐμπορικῇ κοινωνίᾳ, γνωρίζων τὴν Γαλλικὴν, Ἑλληνικὴν καὶ ὀλίγον τι τὴν Βουλγαρικὴν καὶ Τουρκικὴν γλώσσαν, κεκτημένος δὲ καὶ διπλογραφικὰς καὶ ἐμπορικὰς γνώσεις, ζητεῖ θέσιν.

3—3

ΑΔΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αἰδεσμε. Κ.φ Γρηγ. Ὀνουφριάδῃ. Κ.Κ-οις Ἄντ. Τρανῶ, Ἰ Γαρδέλλῃ, Βασίλ. Ἀλεξάνδρου, Δημ.σθ. Ἄντωνίου Δεσ. Φιλοῦρθου Ἐν:αῦθ. — Κ.φ Γ. Θ. Καραβατάκη Μαργαρίτα. Ἐλάβομεν εὐχαριστοῦμεν.

